

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจวิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน และตรวจสอบอิทธิพลของตัวแปรเพศ ตัวแปรวุฒิ และตัวแปรประสบการณ์ของการเป็นครูต่อการใช่วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครปฐม จาก ๒๔ โรงเรียน จำนวน ๒๕๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่สร้าง เป็นสถานการณ์จำนวน ๓๐ พฤติกรรม เพื่อสอบถามเกี่ยวกับวิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

การดำเนินการวิจัย

๑. หากกลุ่มตัวอย่างครูแต่ละโรงเรียนใน ๒๔ โรงเรียน โดยถือเกณฑ์ว่า จำนวนครูที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละโรงเรียนที่เลือกมาต้องเป็นสัดส่วนกับจำนวนครูทั้งหมดที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละโรงเรียน โดยใช้เกณฑ์การเทียบดังนี้

$$\begin{array}{l} \text{จำนวนครูที่เลือกมา} \\ \text{ตอบแบบสอบถาม} \end{array} = \frac{\begin{array}{l} \text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างครู} \\ \text{ทั้งหมดที่ต้องการ} \end{array}}{\begin{array}{l} \text{จำนวนครูที่สอนระดับมัธยม} \\ \text{ศึกษาตอนต้นทั้งหมดใน} \\ \text{จังหวัดนครปฐม} \end{array}} \times \begin{array}{l} \text{จำนวนครูที่สอนระดับมัธยม} \\ \text{ศึกษาตอนต้นของแต่ละโรงเรียน} \end{array}$$

๒. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบโดยกำหนดตามจำนวนผู้ตอบตามโรงเรียน จนครบ ๒๕๐ คน และนับวันเก็บอีก ๑ สัปดาห์ต่อมา

๓. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากแบบสอบถามโดยจำแนกออกเป็น

๓.๑ กลุ่มตัวอย่างครู จำแนกตามเพศ

ก. ชาย

ข. หญิง

๓.๒ กลุ่มตัวอย่างครู จำแนกตามวุฒิ

ก. ตั้งแต่อนุปริญญาลงไป

ข. ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

๓.๓ กลุ่มตัวอย่างครู จำแนกตามประสบการณ์การเป็นครู

ก. ๑ - ๕ ปี

ข. ๖ - ๑๐ ปี

ค. สูงกว่า ๑๐ ปีขึ้นไป

๔. นำแบบสอบถามที่จำแนกแล้วมานับจำนวนความถี่ แล้วจึงนำไปวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. หาความถี่และร้อยละของวิธีการแก้ปัญหาในทุกพฤติกรรมรวมกัน เพื่อดูวิธีการที่ครูส่วนใหญ่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

๒. หาความถี่รวมของแต่ละวิธีในแต่ละพฤติกรรม เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างในการใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแยกตาม เพศ วุฒิ และประสบการณ์การเป็นครู โดยใช้ไคสแควร์ χ^2 (Chi - Squa re)

ผลการวิจัย

๑. วิเคราะห์วิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่า ครูในกลุ่มตัวอย่าง

เลือกใช้วิธีการแก้ปัญหา ตามลำดับมากน้อยดังนี้ คือ ๑. วิธีการทำโทษทางวาจา ร้อยละ ๓๗.๒๔

๒. วิธีการไม่ทำโทษ ร้อยละ ๓๑.๕๔ ๓. วิธีการทำโทษทางกาย ร้อยละ ๑๔.๕๔ ๔. วิธีการทำโทษ

ทางสังคม ร้อยละ ๑๐.๘๔ ๕ ไม่แก้ปัญหา ร้อยละ .๗๔

๒. วิเคราะห์วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูที่มีเพศต่างกัน สรุปได้ว่า ครูเพศชาย และครูเพศหญิง ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑

๓. วิเคราะห์วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูที่มีวุฒิต่างกัน สรุปได้ว่า ครูที่มีวุฒิตั้งแต่อนุปริญญาลงไป และตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔. วิเคราะห์วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูที่มีประสบการณ์ของการเป็นครูต่างกัน สรุปได้ว่า ครูที่มีประสบการณ์ของการเป็นครู ๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี และสูงกว่า ๑๐ ปีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ข้อเสนอแนะที่เป็นผลโดยตรงจากการวิจัยครั้งนี้

๑. สถาบันที่ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อการผลิตครูควรส่งเสริมให้มีการใช้วิธีการเสริมแรงทางบวกแก่นักเรียนครู เช่น ชมเชย ยกย่อง กระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะ ฯลฯ เพื่อที่จะนำไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนที่ตนเองสอนให้มากกว่านี้ เพราะจากผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาตามลำดับความมากน้อยต่อไปนี้ คือ แก้ปัญหาด้วยการทำโทษทางวาจา ร้อยละ ๓๗.๒๔ การไม่ทำโทษ ร้อยละ ๓๑.๕๔ ทำโทษทางกาย ร้อยละ ๑๙.๕๔ ทำโทษทางสังคม ร้อยละ ๑๐.๘๔ และการไม่แก้ปัญหา ร้อยละ .๗๔ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่แก้ปัญหานักเรียนโดยการทำโทษมากกว่าการไม่ทำโทษ ด้วยเหตุนี้จึงควรได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องตามหลักของการเรียนการสอน

๒. ครูใหญ่หรือผู้บริหารโรงเรียน ควรสอดส่อง ดูแลและกวดขันอย่างใกล้ชิดต่อครูอาจารย์ที่เพิกเฉยไม่แก้ปัญหาบางอย่างที่ร้ายแรงของนักเรียน เช่น ลักขโมย ดินยาเสพติด ถึงแม้จะเป็นครูส่วนน้อยก็ตามที่ไม่แก้ปัญหาก็น่าที่จะกวดขันเพราะถือว่า ผู้ที่ทำหน้าที่ครูต้องเอาใจใส่ และแก้ไขปัญหาก็อาจก่อให้เกิดผลร้ายแรงต่อนักเรียน และอาจลุกลามกลายเป็นปัญหาต่อสังคมได้ในภายหน้า

๓. ผู้บริหารโรงเรียน ควรตระหนักว่าในการตั้งครู อาจารย์ให้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนในด้านต่าง ๆ จำเป็นต้องคำนึงถึง เพศ วุฒิ และประสบการณ์ของการเป็นครู เพราะจาก

ผลการวิจัยพบว่าครูที่มี เพศ วุฒิ และประสบการณ์ของการเป็นครูต่างกัน แก่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของนักเรียนแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

๑. ควรได้มีการศึกษาถึงตัวแปรอื่น ๆ ของครูบ้าง เช่น อายุ จำนวนชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์
ระดับชั้นที่สอน สถานภาพทางการสมรส สถานภาพทางเศรษฐกิจ และวิชาที่สอน ว่ามีอิทธิพลต่อการ
แก้ปัญหของครูหรือไม่

๒. ควรให้กลุ่มตัวอย่างได้เพื่อวิธีการแก้ปัญหามากกว่า ๑ วิธี เพราะบางครั้ง ครูใช้
หลาย ๆ วิธีในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น ลักขโมย ครูอาจดูว่า แล้วจึงตี หนีเรียน ครูอาจตี
แล้วจึงส่งไปหาครูใหญ่ เป็นต้น

๓. ควรได้มีการวิจัยเปรียบเทียบวิธีการที่ครู และครูแนะแนว ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่
เป็นปัญหาว่าแตกต่างกันหรือไม่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย